

[Torben Rechendorff]

vedrørende styrkelsen af den kommunale beskæftigelsesindsats. Sådan har jeg også læst det, og jeg skal også gerne erkende, at forslaget helt automatisk – her lever det altså op til ministerens intention – vil føre til adskillige nye offentlige stillinger, vel at mærke i finansårene 1994 og 1995.

Så spørger jeg: Og hvad så? Hvad har ministeren tænkt sig efter 1994 og 1995? Det kan det jo snart blive. Har midlertidige ordninger i dette land ikke en tendens til at blive permanente meget hurtigt?

Jeg vil ikke afvise, at der i en del kommuner kan være behov for en øget indsats både på børneområdet og på ældreområdet. Hvor er det for øvrigt, der ikke kan være brug for en øget indsats og dermed øget forbrug? Mange steder vil nogle ventelister og nogle arbejdsrutiner utvivlsomt kunne blive forbedret, men – og det er for Det Konservative Folkeparti det afgørende – det er altså kommunernes eget ansvar. Idérigdommen i kommunerne synes jeg er stor, og der er opnået mange flotte resultater, også i de senere år. Lad dem dog selv!

Ministeren taler om et refusionsbehov i 1994 på ca. 400 mio. kr. – bare i 1994! Jeg vil godt forsøge at afæske ministeren et svar på, hvordan disse 400 mio. kr. er tænkt fremskaffet, og jeg vil også gerne vide, om ministeren er enig i, at vi med dette forslag lægger yderligere pres på de kommuner, der i forvejen har meget slid med at få tingene til at hænge sammen.

Af regeringens pragtbog »Ny kurs mod bedre tider« fremgår det på side 81, at statens underskud fra 1993 til 1994 stiger med ca. 6 mia. kr. Pas nu på!

Eva Kjer Hansen (V):

Dette lovforslag ligner et begyndende opgør med bloktilskudsmodellen. Regeringen foreslår en refusionsordning, der skal dække lønudgifter i forbindelse med meransættelse af personale inden for ældre- og børneområdet. Foreløbig skal ordningen gælde for 1994 og 1995, men spørgsmålet er, om ikke regeringen på denne måde vil snige en refusionsmodel ind ad bagdøren og dermed efterhånden undergrave bloktilskudsmodellen og dermed det kommunale selvstyre. Det ville være interessant, om regeringen i denne forbindelse ville komme med en klar udmelding om, hvilke intentioner den har omkring en fremtidig finansieringsmodel.

Jeg må sige, at det er en underlig måde, regeringen vurderer kommunernes serviceniveau på. På sædvanlig socialdemokratisk facon vurderes serviceniveauet ud fra det antal kroner og øre, der er blevet brugt på det pågældende område. Men fordi en kommune bruger mange penge på et område, behøver servicen jo ikke at være tilsvarende god, og omvendt kan en kommune sagtens have en glimrende service, uden at det nødvendigvis koster mange penge.

I øvrigt er det jo heller ikke sikkert, at kvaliteten og indholdet øges, bare fordi der ansættes flere til at tage sig af det pågældende område. Det kan lige så godt være andre elementer, der er brug for, såsom valgmuligheder og fleksibilitet, der vil kunne forbedre serviceniveauet.

Af lovforslaget fremgår det, at tilskuddet navnlig kan anvendes til at forbedre serviceniveauet i de kommuner, der har de laveste dækningsgrader m.v. Hvordan beregner man dækningsgraden på ældreområdet? På børneområdet opererer vi med dækningsgraden som udtryk for, hvor mange børn der bliver passet i de offentlige pasningstilbud, men hvordan gør regeringen det op på ældreområdet? Det synes jeg det ville være interessant at få afklaret.

Derudover rejser der sig mange spørgsmål i forbindelse med lovforslaget. Det skønnes, at den maksimale refusion for 1994 vil udgøre ca. 400 mio. kr. Hvilke forudsætninger ligger der bag det tal? Hvordan kommer man frem til den vurdering, og hvor mange personer regner regeringen egentlig med vil komme i beskæftigelse på grund af disse ordninger?

Den socialdemokratiske ordfører var inde på, at det her bl.a. kunne medføre færre dagpengeudgifter. Jamen er der så ikke brug for at stille krav om forudgående ledighed eller i hvert fald, at de, der kan ansættes i disse ordninger, må være dagpengeberettigede ledige?

Endelig synes jeg også, det er værd at fremhæve, at det jo er begrænset, hvilken effekt denne ordning vil have på børnepasningen. Kommunernes Landsforening har i en nylig offentliggjort rapport peget på helt andre initiativer, der er nødvendige, hvis vi skal gøre en indsats for at nedbringe ventelisterne.

Kommunernes Landsforening mener, at hvis alle børn skal passes i kommunale pasningstilbud, vil en sådan merudbygning betyde årlige merudgifter til driften på ca. 6 mia. kr.